

[Bernhard Baunsgaard]

hvoraf det ene er et forslag fra kultur- og kommunikationsministeren om nedsættelse af et nævn, som skal godkende nogle institutioner, foreninger og fonde, der må modtage sponsorstøtte.

Så vidt jeg forstår, er det et nyt § 8-udvalg. Vi har jo tidligere haft et § 8-udvalg, der skulle godkende de formål, der måtte modtage løbende ydelser. Det gik sådan med § 8-udvalget, at det var nødt til at godkende næsten alt mellem himmel og jord som modtageberettiget, og jeg frygter, at det går på samme måde med dette nævn. Men det er en god tilvækst til bureaukratiet, og nogle mennesker vil da også blive ansat.

Det eneste gode formål, jeg kan mindes, som ikke er blevet godkendt efter § 8, er Kristeligt Dagblad. Hvorfor det ikke kunne blive godkendt, kan jeg ikke forstå, men det ville man ikke i Skatteministeriet.

Det andet forslag går ud på, at et firma skal have lov til at trække beløb, som det har lyst til at forære væk til disse godkendte institutioner, foreninger, fonde osv., fra, før det betaler skat.

Nu har vi lige gennemført en skattereform, der som et væsentligt formål havde, at vi skulle se at slippe væk fra alle de mange fradrag. Nogle slap vi da også af med. Så kan man selvfølgelig godt begynde at opbygge et nyt sæt, og der er jo da nogle år fremover, hvor vi kan finde på nye fradrag.

Jeg vil gerne lige gennemgå, hvad det egentlig er, man foreslår fra regeringens side:

Firmaer, der har lyst til det, skal altså kunne forære penge væk og så ikke betale skat af dem. Det første, firmaerne må sørge for, er jo naturligvis, at deres varer er så dyre, at der bliver nogle penge tilovers, som de ikke rigtig ved hvad de skal bruge til og derfor kan bruge til f.eks. at støtte en af disse fonde. Det er borgerne, der kommer til at betale mere for varerne, end de egentlig skulle koste, for ellers var der jo ingen penge tilovers.

Når det så er sket, siger firmaet: Ja, det var jo meget godt, men lad os nu se, om vi ikke kan lokke skatteministeren til at godkende det, så vi slipper for at betale skat. Og hvem skal så betale den skat? Det skal borgerne. De bliver sorteret på alle leder og kanter.

Jeg synes ikke, det er nogen god idé. Nu siger kulturministeren meget fornuftigt i sine bemærkninger om dette nævn, at erfaringerne synes at vise, at almindelig trivsel og økonomisk

vækst i vid udstrækning bygger på et aktivt og engageret kulturliv. Jeg er ganske enig med kulturministeren, og så kunne man naturligvis spørge: Hvorfor sørger han så ikke for, at vi får et bedre samfund ved, at der gives større tilskud fra statens side til formål, som ville komme os alle sammen til gode?

Jeg ved, at der under denne regering er sket en forbedring af kulturstøtten, men jeg røber jo ingen hemmelighed – heller ikke for den nuværende kulturminister – når jeg siger, at dette, at der ofres en lille bitte smule mere på kulturen end under de seneste socialdemokratiske regeringer, i det store og hele er sket mod regeringens vilje. Det kan ikke hjælpe noget, at kulturministeren ryster på hovedet, for så må jeg spørge ham: Hvad var det, der skete i går, da vi to diskuterede kulturbevillingerne på næste års finanslov?

Men jeg kunne godt have ønsket, at skatteministeren havde taget visse ting med i sine overvejelser:

Der er mange, der taler om, at der må være grænser for, hvilke ting man har lov til at reklamere for. Det gælder tobak, spiritus og mange andre ting. Hvis vi nu har vedtaget et fuldstændigt forbud mod tobaksreklamer, skal Skandinavisk Tobakskompagni så kunne reklamere, fordi det forærer pengene til en eller anden kulturinstitution, eller skal det være forbudt? Det havde været rart, om man havde tænkt på sådan noget i forvejen.

Der findes jo sponsoreringsvirksomhed i mange lande; det var vi nogle stykker der drøftede for ganske nylig, og da kom der et udmærket eksempel på, hvad der kan ske ved sådan en sponsorering.

Se, herhjemme kunne man jo godt forestille sig, at Århus Universitet pludselig blev kulturelt og derfor gav besked om, at den værste virksomhed, vi har på det kemiske område, Cheminova, ville gå ind og sponsorere et teaterstykke. Nu går jeg ud fra, at Cheminova har fået sine skorstene i orden, og så kunne det f.eks. sponsorere et stykke, der meget stærkt påviste, hvor fordærveligt det var med syreregningen. Den har Cheminova ikke noget at gøre med. Derimod måtte man naturligvis betinge sig, at der ikke taltes om at ødelægge vand, for vi ved jo, at Cheminova først ødelagde Roskilde Fjord, og da det havde moret sig med det i en menneskealder, flygtede det op til Limfjorden